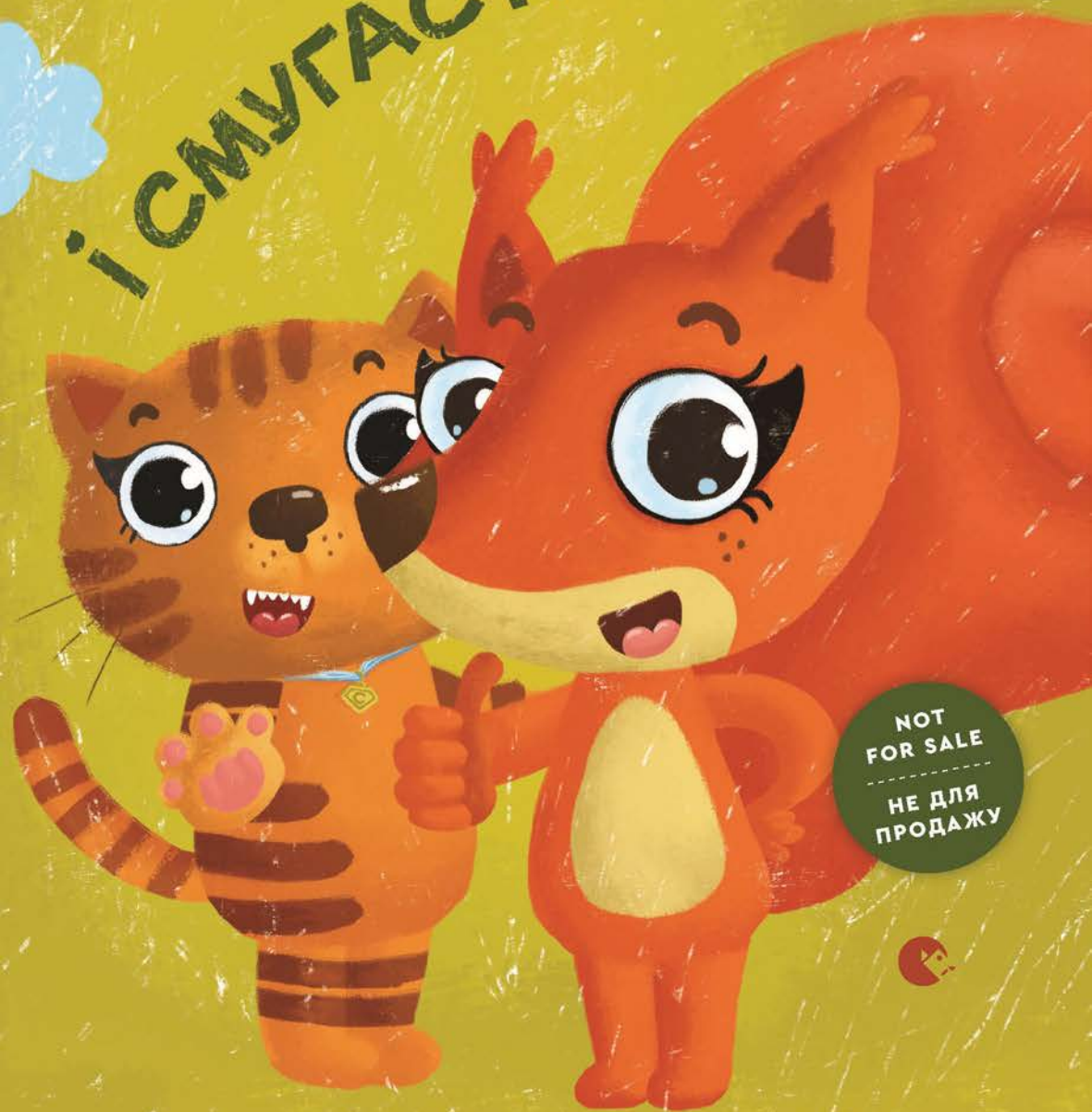

Любов Купцова

МАЙКА

і СМУГАСТИК

NOT
FOR SALE

НЕ ДЛЯ
ПРОДАЖУ

Любов Купцова

МАЙКА і СМУГАСТИК

намалювала **Женя Миронюк**

Львів

Видавництво Старого Лева
2022

УДК 821.161.2
К 92

Ця невеличка пригодницька повість про двох друзів — кота Смугастика та дику руду білочку Майку. Їм ніколи не буває нудно, адже довкола стільки див! Чи не диво, що волохата гусінь перетворюється на яскравого метелика? Чи не диво, що зайчик Вухань «захворів на вірші»? А чому синьокрила бабка вважає, що винайденням вертольота люди завдячують їй? Саме час про це дізнатися!

© Любов Купцова, текст, 2017
© Женья Миронюк, художнє оформлення, 2017
© Видавництво Старого Лева, 2017
ISBN 978-617-679-428-8

ЗНАЙОМСТВО

Яскравий промінь ранкового сонця впав на ялинову гілку і по ній ковзнув у дупло. Білка, яку всі в парку називали Майкою, солодко потягнулася і розплющила очі.

— От же ж розтелепа, — покартала себе. — Забула зачинити на ніч двері!

Тоді визирнула назовні й мовила:

— Здається, жодної небезпеки. Ну що ж — тоді зарядка!

І вона заходилася розмахувати лапками, наче млиновими лопатями, присідати, підстрибувати. Потім дістала з полички кругле дзеркальце, дерев'яний гребінець і взялася чепуритися. Спочатку Майка розчесала китички на вушках, потім — рудий пухнастий хвіст. Тоді уважно роздивилася себе в дзеркальці і вдоволено зазначила:

— Красуня! А тепер — час перекусити!

Та щойно вона увігнула гострі зуби в шишку, як знизу почулися злісне шипіння й голосний гавкіт.

— Ого, схоже, щось трапилося, — білка зацікавлено визирнула з дупла.

І саме вчасно. На галявину вилетів скуйовджений смугастий кіт. Його наздоганяв такий же скуйовджений пес.

— Негідник! — гарчав він. — Малий злодійчук! Обкрадати мою господиню? Ну нічого, зараз ти за це дістанеш!

— Няв, друже, — відгукнувся кіт на бігу. — Не вже тобі шкода якогось шматочка ковбаси для кота, що вмирає з голоду?

— Ти скоро в мою будку не влізеш, товстопузий! — гарикнув пес і клацнув зубиськами в якомусь сантиметрі від котячого хвоста.

— Це я з голоду пухну! — жалібно заскиглив кіт.

— Гав! Брехня!

Пес зробив величезний стрибок, збив kota з ніг і притиснув до землі.

— Лежачого не б'ють! — нестямно заволав кіт.

— Чути нічого не... — почав було пес, проте в повітрі промайнула ялинова шишка і влучила прямісінько псові у ніс.

— Ау-у-у! — заментував той із несподіванки.

Кіт скористався нагодою і, не роздумуючи, рвонув на дерево. За мить він уже сидів поруч із Майкою і тремтів.

— Не тремти, — сказала йому білка, — бо ще вся глиця осиплеться!

— Я не ч-через-з пса! — заїкаючись, відповів кіт. — Я висоти боюся!

— Ти ж кіт!

— Ну, так... — неохоче погодився він і тут же запитав із викликом: — А що, коти — не люди, чи що?

— Взагалі-то, ні... — поміркувавши, відповіла білка.

Кіт вирішив перевести мову на інше.

— Це ти його шишкою? — поцікавився він.

— Угу! — зізналася білка.

— Дякую! Ти мене врятувала!

— Теж мені, котячі люб'язності! Я не для тебе старалася! — фиркнула Майка. Зауваживши здивований погляд kota, додала: — Цікаво було, чи влучу з такої висоти в ціль.

Пес злісно прогарчав:

— Ну, р-р-р-р-руда, попадись-но мені! Роздеру-у-у-у-у!

— Дострибни спочатку! — порадила йому Майка.

— Бровко насправді добрий, — несподівано запевнив кіт, проводжаючи поглядом пса.

— Ага, я так і подумала, коли він тобі вуса збирався видерти.

— Він порядок любить, — пояснив кіт і, глянувши на Майку, запитав: — А ти, схоже, білка?

— Ні, лисиця!

— Не смішно! — образився кіт.

— Та білка я, білка! Майкою звать!

— Смугастик! — відрекомендувався кіт.

— Гаразд, аудієнція закінчена!

— Ау... що закінчене? — не зрозумів Смугастик.

— Темнота! Прийом закінчено! Додому йди! — пояснила Майка і щезла поміж гілок.

Смугастик завагався. Він дуже боявся спускати-ся з такої висоти. Але й допустити, щоб нова знайома глузувала з нього, теж не міг. Зітхнувши, кіт повільно поліз униз.

ЗАПРОШЕННЯ

Наступного ранку Майка прокинулася від співу:

*Рано сонечко встає.
В нього справ багато є:
Покупається у річці,
Пострибає по травичці.*

— Давно зійшло твоє сонце! Ти чого репетуєш на весь парк? — розсердилася Майка, визираючи з дупла. — А, це ти?

— Я думав, тобі сподобається, — знітився Смогастик.

— Врятувала на свою голову! — незадоволено пробурмотіла Майка. — Чого тобі, трубадуре?

— Це ти мене зараз похвалила чи...

— Похвалила. Ну?

— Майко, запрошую тебе в гості.

— Мене? У гості? Коли? — білка розхвилювалася, адже її ще ніколи не запрошували в гості.

— Зараз!

— Ні, я так відразу не можу! — твердо відмовилася Майка.

— Чому? — здивувався Смогастик.

